ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **E. Y.**, zastoupená Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem se sídlem Havlíčkovo náměstí 189/2, Praha 3, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2018, čj. MV-25390-27/SO-2013, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, čj. 11 A 207/2018-32,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, čj. 11 A 207/2018-32, **se ruší**.

II. Rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2018, čj. MV-25390-27/SO-2013, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **20 342 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Pavla Čižinského, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobkyně požádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (účast v právnické osobě) podle § 44a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Ministerstvo vnitra (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím z 2. 10. 2012, čj. OAM-2536-24/DP-2012, platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužilo. Žalovaná rozhodnutím z 29. 12. 2015, čj.

MV-25390-4/SO-2013, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Městský soud v Praze rozsudkem z 21. 12. 2016, čj. 11 A 15/2016-74, zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalované z 29. 12. 2015. Nejvyšší správní soud rozsudkem z 24. 5. 2018, čj. 8 Azs 16/2017-53, zrušil rozsudek městského soudu z 21. 12. 2016 a rozhodnutí žalované z 29. 12. 2015 a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Důvodem bylo, že žalovaná nedostála povinnosti ověřit aktuálnost skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně, a to zejména s ohledem na narození dítěte žalobkyně v průběhu odvolacího řízení. Přestože narození dítěte vyplývalo z výpisu z cizineckého informačního systému založeného ve správním spise, žalovaná se s touto informací nijak nevypořádala při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

[2] Žalovaná v dalším řízení vyzvala 1. 8. 2018 žalobkyni prostřednictvím jejího zástupce „*k aktuálnímu vyjádření se k předmětu řízení, případně doplnění aktuálních skutečností rozhodných pro posouzení skutkového stavu (zejména zásah do soukromého a rodinného života), a to ve lhůtě 5 dnů od doručení této výzvy*“. Dne 6. 8. 2018 žalobkyně prostřednictvím zástupce požádala o prodloužení této lhůty přinejmenším do 5. dne poté, co se vrátí do ČR (odkud musela odcestovat z důvodu rozhodnutí žalované, které bylo v kasačním přezkumu zrušeno), neboť komunikace s právním zástupcem je obtížná. Z téhož důvodu požádala také o přerušení odvolacího řízení.

[3] Žalovaná usnesením z 10. 8. 2018, čj. MV-25390-26/SO-2013, žádostem o prodloužení lhůty a o přerušení řízení nevyhověla. Blíže nespecifikovanou obtížnost komunikace žalobkyně se zástupcem nepovažovala za relevantní důvod pro přerušení řízení, neboť pětidenní lhůta byla zcela dostačující pro sdělení případných zásadních skutečností, které by mohly zvrátit závěr o přiměřenosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Hájení svých práv mohla žalobkyně ponechat na zástupci.

[4] Téhož dne žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[5] Proti tomuto rozhodnutí žalované brojila žalobkyně u Městského soudu v Praze, který v záhlaví uvedeným rozsudkem její žalobu zamítl. Ztotožnil se se závěry správních orgánů ohledně posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Nepřisvědčil námitkám, podle nichž se žalovaná nezabývala skutečnou aktuální situací žalobkyně a bez dostatečného odůvodnění odmítla provést důkazy k posouzení aktuální situace žalobkyně.

[6] Pokud jde o námitku, podle níž žalovaná v rozporu se správním řádem neprodloužila žalobkyni lhůtu k vyjádření a nepřerušila řízení, městský soud měl za to, že žalobkyně neuvedla žádný konkrétní důvod, pro který mělo být řízení přerušeno. Obtíže v komunikaci s advokátem není možné ani dle soudu považovat za důvod pro přerušení řízení. Jiná situace by byla, pokud by žalobkyně navrhla k podpoře svého konkrétního tvrzení provedení konkrétního důkazu a uvedla současně, jaké skutečnosti opatření tohoto důkazu brání, i to, v jakém časovém horizontu považuje za možné důkaz opatřit. Taková skutečnost ale z podané žádosti o přerušení řízení nevyplývá. Žalovaná v usnesení z 10. 8. 2018 svůj postup řádně odůvodnila. I soud považuje za podstatné, že žalobkyně byla vyzvána pouze ke sdělení případných zásadních skutečností, které by mohly zvrátit závěr o přiměřenosti napadeného rozhodnutí, k čemuž je pětidenní lhůta přiměřená. Žalobkyně byla minimálně od května 2018 seznámena s tím, že žalovaná bude

muset v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu znovu posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života na podkladě skutkového stavu existujícího ke dni vydání jeho rozhodnutí. Bylo tak vysoce pravděpodobné, že žalovaná bude zjišťovat skutkový stav existující ke dni vydání rozhodnutí. Za situace, kdy byla žalobkyně zastoupena advokátem, pro ni tedy nemohla být žádným překvapením výzva žalované, aby se vyjádřila k aktuálnímu stavu, případně aby doplnila aktuální rozhodné skutečnosti.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost.

[8] Rozsudek městského soudu je podle ní nepřezkoumatelný, neboť často opakuje totožné argumenty, zcela přebírá odůvodnění žalované a pouze omezeně reaguje na žalobní body. Soud vůbec nereagoval na žalobní polemiku s právním názorem vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, podle něhož pokud cizinec k datu odvolacího rozhodnutí již v ČR nepobývá, nemůže být rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu nepřiměřené. Dále nereagoval na namítané skutečnosti týkající se jejího soukromého (nikoli jen rodinného) života, na problémy s komunikací se zástupcem a na poukaz na judikaturu týkající se povinnosti přerušit řízení.

[9] Stěžovatelka dále namítá, že se městský soud dopustil nesprávného právního posouzení, jestliže implicitně schválil závěr žalované, podle něhož nemusela řízení na žádost stěžovatelky přerušit podle § 64 odst. 2 správního řádu. Podle judikatury totiž správní orgán řízení přerušit nemusí, pouze je-li zjevné, že účastník řízení hodlá tento institut zneužít. Důvodem zamítnutí žádosti o přerušení řízení nebyla snaha stěžovatelky způsobit průtahy v řízení, ale to, že obtížnost komunikace zástupce v ČR s klientkou v Mongolsku nebyla pro přerušení řízení relevantní a pětidenní lhůta k vyjádření byla dostatečná. Samotná stručnost žádosti o přerušení řízení nemůže sama o sobě vést k závěru, že by se stěžovatelka snažila o zneužití práva. Kromě toho lhůta pěti dnů je naprosto minimální a je v napětí s tím, že o prvním odvolání stěžovatelky v dané věci rozhodovala žalovaná déle než tři roky. Nelze souhlasit s názorem žalované a městského soudu, podle něhož obtížnost komunikace mezi klientem a advokátem není důvodem pro přerušení řízení ani pro prodloužení lhůty. Skutečnost, že advokát komunikuje se svou klientkou v Mongolsku prostřednictvím tlumočníků a kontakt se nepodaří navázat rychle, totiž takovým důvodem je.

[10] Další kasační námitky stěžovatelky se vztahují k samotnému posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. V rámci těchto námitek zpochybňovala zejména závěr žalované a městského soudu, podle něhož bylo pro posouzení přiměřenosti stěžejní to, že od roku 2016 stěžovatelka žije se synem v Mongolsku. Podle stěžovatelky nelze mít za to, že pokud cizinec k datu rozhodování odvolacího orgánu již nepobývá v ČR (a to jako důsledek předchozího nezákonného rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu), nemůže být rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu nepřiměřené.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázala na rozsudek městského soudu, s nímž se plně ztotožňuje.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že rozsudek městského soudu je přezkoumatelný. Jeho odůvodnění je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému, z něhož rozumně plynou právní závěry. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje napadený rozsudek přezkoumat (srov. rozsudky NSS z 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24, nebo z 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017-35, bod 18). Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezakládá ani způsob, jakým se městský soud vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Pokud jde konkrétně o žalobní polemiku týkající se zvážení pobytu stěžovatelky v Mongolsku v rámci posouzení přiměřenosti, z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že se soud v této konkrétní otázce ztotožnil se závěry žalované. Stěžovatelka nekonkretizovala, které další jí namítané skutečnosti ohledně jejího soukromého (na rozdíl od rodinného) života městský soud opomenul vzít v potaz. Tvrzením ohledně problémů s komunikací se zástupcem se městský soud zabýval v bodě 31 rozsudku. Z odůvodnění týkajícího se nepřerušení řízení v bodě 30 rozsudku městského soudu vyplývá, že judikaturu citovanou stěžovatelkou nepovažoval za přiléhavou. Skutečnost, že stěžovatelka se závěry městského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky NSS z 12. 11. 2013, čj. 2 As 47/2013-30, bod 9, nebo z 29. 4. 2010, čj. 8 As 11/2010-163).

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval kasační námitkou směřující proti procesnímu postupu žalované v návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 Azs 16/2017-53 (srov. body [2]–[4] tohoto rozsudku).

[15] Podle § 2 odst. 1 správního řádu *postupuje správní orgán v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu*. Podle § 4 odst. 1 správního řádu *je veřejná správa službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc*. Podle § 4 odst. 4 správního řádu *je správní orgán povinen umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy*.

[16] Podle judikatury je otázka přiměřenosti lhůty stanovené správním orgánem k provedení úkonu ve smyslu § 39 odst. 1 správního řádu věcí úvahy správního orgánu. Obecně lze za přiměřenou považovat pouze takovou lhůtu, ve které je s přihlédnutím ke všem okolnostem (například obsažnosti, odborné náročnosti, vázanosti na určitý proces apod.) reálné procesní úkon náležitě provést (srov. rozsudek NSS z 11. 11. 2021, čj. 4 As 410/2019-23, bod 23). Pokud jde o žádost o prodloužení lhůty k provedení úkonu podle § 39 odst. 2 správního řádu, bezesporu není povinností správního orgánu vyhovět jakékoliv takové žádosti. U každé podané žádosti je totiž třeba zejména posuzovat, zda je důvodná (tedy zda obsahuje objektivní důvody znemožňující provedení úkonu ve stanovené lhůtě), a zda nemá obstrukční charakter. Současně je třeba vyhovět požadavkům vyjádřeným v § 39 odst. 1 věty druhé správního řádu, a tudíž nesmí být

v důsledku prodloužení lhůty ohrožen účel řízení a musí být zachována rovnost účastníků (rozsudek NSS z 26. 8. 2020, čj. 1 Azs 170/2020-34, bod 23).

[17] Soud ze správního spisu ověřil, že stěžovatelka prostřednictvím zástupce podala 6. 8. 2018 (tj. v poslední den pětidenní lhůty, kterou jí žalovaná určila k vyjádření se k předmětu řízení) žádost o prodloužení lhůty k vyjádření podle § 39 odst. 2 správního řádu, kterou odůvodnila tím, že se v návaznosti na zamítnutí její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nachází v Mongolsku a komunikace s jejím zástupcem je v tuto dobu obtížná. Žalovaná tuto žádost 10. 8. 2018 usnesením zamítla a tentýž den vydala také rozhodnutí ve věci samé, jímž zamítla odvolání stěžovatelky a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výše popsaný postup žalované ve svém celku vedl k tomu, že byla stěžovatelce fakticky odňata možnost účinně reagovat na výzvu k aktuálnímu vyjádření se k předmětu řízení, čímž byl porušen § 4 odst. 4 správního řádu v takové míře, že je napadené rozhodnutí žalované nezákonné. Tento závěr se opírá o kumulativní účinek následujících skutečností.

[19] Lhůta pěti dnů, kterou žalovaná ve výzvě stanovila, byla velmi krátká a lze ji dokonce považovat v tomto případě za nejkratší možnou (srov. přiměřeně komentář k § 39 v JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D.: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, podle něhož v případě lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí *„by zřejmě za přiměřenou nebylo možno považovat lhůtu, která nečiní alespoň 5 dní*“). Žalovaná přitom v době stanovení lhůty věděla, že stěžovatelka od srpna 2016 nepobývá v ČR. Je rovněž podstatné, že výzva směřovala mimo jiné k doplnění aktuálních skutečností rozhodných pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky, tedy skutečností, které nebylo možné získat jinak než přímo od stěžovatelky, takže procesní aktivitu stěžovatelky nemohl plně nahradit její zástupce.

[20] Na nepřítomnost stěžovatelky v ČR a z ní plynoucí obtíže v komunikaci mezi ní a jejím zástupcem byla žalovaná dále upozorněna ve včas podané žádosti o prodloužení lhůty. Tyto obtíže je třeba za dané situace hodnotit přinejmenším jako reálně možné a důvod žádosti o prodloužení lhůty tedy měl objektivní a racionální základ, a to i s ohledem na dlouhou dobu, po kterou se stěžovatelka na území ČR již nenacházela, jakož i na dobu, která uběhla od podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v roce 2012.

[21] Krátkost stanovené lhůty ani její neprodloužení neodůvodnila žalovaná tím, že by stěžovatelka nebyla v řízení dostatečně aktivní. Pro takové odůvodnění ostatně ani ve věci nebyl prostor (srov. *a contrario* rozsudky NSS z 22. 11. 2018, čj. 7 Azs 371/2018-29, bod 11, nebo z 10. 3. 2010, čj. 6 As 57/2009-72). Ač se v projednávaném případě jedná o řízení o žádosti, výzva žalované k aktuálnímu vyjádření se k předmětu řízení byla bezprostředně navázána na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 Azs 16/2017-53, takže stěžovatelce nebylo možné vytýkat, že dané skutečnosti neuplatnila již například přímo v žádosti nebo v předcházejícím řízení před správními orgány.

[22] Důvodem pro stanovení krátké lhůty a pro její následné neprodloužení nebylo ani to, že by jednání stěžovatelky v řízení bylo šikanózní, ve snaze způsobit průtahy v řízení či znesnadnit postup správního orgánu, čemuž skutečně nic nenasvědčuje (srov. obdobně rozsudek NSS čj. 1 Azs 170/2020-34, bod 24). Lze dodat, že se ve věci jednalo o první, nikoli opakovanou žádost o prodloužení lhůty (srov. *a contrario* např. rozsudek NSS z 15. 12. 2021, čj. 8 As 180/2020-28).

[23] Nejvyšší správní soud považuje za relevantní také to, že stěžovatelka (resp. její zástupce) neměla žádný faktický prostor reagovat na zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty, a to dokonce ani v řádu hodin, neboť mezi vypravením usnesení o zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty a vypravením rozhodnutí ve věci samé uplynulo méně než 5 minut.

[24] Lze dodat, že vzhledem k povaze řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nemohla prodloužením lhůty vzniknout nikomu jakákoliv újma, neboť jedinou účastnicí řízení byla stěžovatelka. Žalované tedy nic nebránilo v tom, aby v souladu se zásadou vyjádřenou v § 4 odst. 1 správního řádu vyšla stěžovatelce v přiměřeném rozsahu vstříc ohledně podmínek, za nichž se mohla vyjádřit k předmětu řízení. To platí i přesto, že nebyla za daných okolností povinna plně vyhovět žádosti o prodloužení lhůty v rozsahu, v němž ji stěžovatelka formulovala (tj. prodloužit lhůtu do doby, než se stěžovatelka vrátí do ČR), jelikož osobní přítomnost stěžovatelky v ČR nebyla pro účely řízení před žalovanou nezbytná.

[25] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka neměla v projednávané věci přiměřený a dostatečný prostor k adekvátní reakci na výzvu žalované a neměla proto v rozporu s § 4 odst. 4 správního řádu možnost efektivně uplatnit svá práva. Tento postup městský soud schválil, proto je jeho rozsudek nezákonný [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Za těchto okolností považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné, aby se zabýval dalšími kasačními námitkami stěžovatelky.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k tomu, že je kasační stížnost důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalované, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Žalovaná znovu vyzve stěžovatelku, aby se vyjádřila k předmětu řízení, a stanoví jí k tomu přiměřenou lhůtu, která bude odpovídat okolnostem popsaným v bodech [19]–[22] tohoto rozsudku.

[27] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí žalované podle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě

nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatelka tak má právo na náhradu nákladů v plné výši, neboť ve věci měla úspěch.

[28] V řízení před Nejvyšším správním soudem byl zaplacen soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za podanou kasační stížnost (položka 19 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). V řízení před městským soudem došlo k úhradě soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu o soudních poplatcích]. Stěžovatelka tedy celkově za soudní poplatky zaplatila 8 000 Kč.

[29] Stěžovatelka byla v řízení před městským soudem a v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátem. Z obsahu soudních spisů vyplývá, že v řízení před městským soudem zástupce učinil dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a sepis podané žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“); v řízení před Nejvyšším správním soudem zástupce učinil jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti včetně jejího doplnění dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Celkem tedy zástupce stěžovatelky učinil tři úkony právní služby. Za každý z těchto úkonů mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Zástupci stěžovatelky náleží rovněž náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za každý úkon, celkem tedy 900 Kč. Protože je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku 2 142 Kč odpovídající této dani. Celková náhrada nákladů řízení, čítající odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 12 342 Kč (včetně daně z přidané hodnoty) a dále zaplacené soudní poplatky ve výši 8 000 Kč, tedy činí 20 342 Kč. K jejímu uhrazení byla žalované stanovena přiměřená lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. května 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu